

KI ÖLTE MEG MÉSZÁROS KELEMENT?

(hangjáték, rövidített változat)

BALÁZS ATTILA

SZEREPLŐK:

GRU-GRU (I. HANG)	lény az éjszakából
ELEMÉR (II. HANG)	másik lény az éjszakából
FÉNYES NÓRA (NŐ)	unatkozó háziasszony
FÉNYES ARTÚR (FÉRFI)	kereskedelmi utazó
MR. KOEHLER (FÉRFI HANG III.)	a világ legmagasabb élő embere
P. PAGANINI (FÉRFI HANG IV.)	madárutánzó
MR. McGUIRE (FÉRFI HANG V.)	kövér szabadságú birkózó
CHERVINSKY (FÉRFI HANG VI.)	a fémpénztorony-építés rekordere
A. MÉDER (FÉRFI HANG VII.)	a rántottakészítés világbajnoka
S. GONZALES (FÉRFI HANG VIII.)	a világ leggyorsabb pincére
G. MAHLER (FÉRFI HANG IX.)	kilencedik szimfónia
TOM JONES (FÉRFI HANG X.)	közismert énekes
FRANK SINATRA (FÉRFI HANG XI.)	frank sinatra
FUTÓ RÓBERT (FÉRFI HANG XII.)	távíratkézbcsítő
MÉSZÁROS KELEMEN (GYERMEKHANG)	manó
VADKAN	
HUBERTUS (FÉRFI HANG XIII.)	a kék hang főfelügyelője
FÉRFI HANG XIV.	biztonsági dolgozó
FÉRFI HANG XV.	biztonsági dolgozó

Sötétebb tónusú klasszikus zene; kúvik baljóslatú kiáltozása.

I. HANG: *(vékony férfi fejhang):* Milyen sötét van ...

II. HANG: *(érdes basszus):* Akár a veremben.

I. HANG: Mit gondolsz, hány óra?

II. HANG: Olyan kora éjszaka lehet.

I. HANG: Látsz valamit?

II. HANG: Tán te látsz?

I. HANG: Nem.

II. HANG: Akkor minek kérdezed?

Agak roppanása. A kúvik hangja távolodik.

I. HANG: Milyen sötét van. Tapintasz valamit?

II. HANG: Képzelheted ...

I. HANG: Mert én tapintok valamit.

II. HANG: Tán megvan?!

I. HANG: Meg.

II. HANG: Milyen?

I. HANG: Hát olyan. Inkább ellipszis alakú, mint kerek. Elég mély, és még meleg. Izelt körmű lenyomat. Elöl kétfelé karmosul. Bal mellső láb befelé csámpás. Jobb láb ...

II. HANG: Ez csak ő lehet. Az ördögbe is, nyomon vagyunk! Miénk lesz a babér.

I. HANG: Miféle babér?

II. HANG: Ne marháskodj, szedd össze magad! Most kezdődik számodra az igazi intellektuális kaland, te kisokos! Hány nyom?

I. HANG: Nagyon sok, és mégis egy. Jellegzetes kis térfogatok sorozata az éjszaka agyagában. Irány — saccolásom szerint — délkelet.

II. HANG: Látod, tiéd az első babér.

I. HANG: És mit csinálunk, ha csakugyan szembe találjuk magunkat vele?

II. HANG: Khm, AKKOR MEGROPOGTATJUK A CSONTJAIT!
(Halkabbra fogva:) Te letöröd az egyik agyarát, én a másikat. Pogácsát sütünk babérlevéllel, és irány Amerika vagy valami hasonló ... Ipari világ, újabb évezred, pénz, nők — miegymás ... Nem akarsz, szivikém?

Csend.

I. HANG *(halkan):* Ráléptél a kezemre ...

A zene erősödik, mintegy csalogatóan a távolból.

I. HANG: Hallod? Zenefoszlányok a szélben.

II. HANG: Nem vagyok süket.

I. HANG: Pszt! Ez Gustav Mahler lehet, de nem biztos! Milyen szép!

II. HANG: Valami fényt látok a távolban.

I. HANG: Ablakok.

II. HANG: Milyen törékenyek!

Nevetnek.

I. HANG: Remélem, a nagy vadkan nem fogott szimatot...

II. HANG: Itt lehet valamelyik peremvárosi bordélyban. De mi kiemeljük az ő szép gyémánszemét. Türelem gyémántrózsát terem... Ha, ha, ha...

I. HANG: Megérdemeltük. Már időtlen idők óta járjuk az éjszaka utatalan utait, alvást nem ismerve, tizenhét tornacipőt koptatva el, tizennyolcszor újraébredő reménnyel, tizenkilenc...

Belevész a felerősödött zenébe. Recsegésig torzul. Gustav Mahler.

NŐ: (*spicces hangon beleordít a muzsikába*): CSINÁLJ MÁR VALAMIT AZZAL A RÁDÍÓVAL, AZ ISTENIT!

Mahler lehalkul.

NŐ: És keresz valami mást! Ez borzolja az idegeimet.

FÉRFI (*mentegetőzve*): Azt hittem, szereted.

NŐ: Szerettem —

FÉRFI (*ironikusán*): Akárcsak engem. Tulajdonképpen mit akarsz hallgatni?

NŐ: Valami halkat és szépet.

FÉRFI: Ez nem szép neked?

NŐ: Most túl vad.

FÉRFI: Máskor nem volt túl vad.

NŐ: Az máskor volt. A most most van.

FÉRFI: Tehát mit óhajtasz?

NŐ: Semmit. A telefont mikor szereled össze, te ezermester. Így el vagyunk vágva a külvilágtól —

FÉRFI: A külvilágtól? Hisz itt ez a rádió. Hallgasd! Amerika Hangja, Szabad Európa, Csantavéri Rádió — melyiket akarod?

Csavargatja a gombot.

NŐ: Most nem kell egyik sem.

FÉRFI: Mert túl vad?

NŐ: Eridj már, mondtam! Jól tudod, miről beszélek. Bolond voltam, hogy rád hallgattam. Ide építettük ezt a házat, a város peremére, mert

a tiszta levegő meg a te vidéki származásod... tiszta hülyeség. A mi kettőnk tüdeje! Hisz erre van a legtöbb gyár, s az ablakok se zárnak jól. Meg itt ez a sok gyanús melós. Csupa franciakulcsos pszichopata mászkál erre alkonyat után. Kurvák meg betonkeverők. Ki jön ide ki hozzánk, Artúr? SENKI.

FÉRFI: Na, na, ne túlozz! Hallgasd csak...

A rádióból felcsendülnek a Bolyongók a város peremén közismert akkordjai. A férfi beledúdol.

FÉRFI: Hogy ide nem jön ki hozzánk senki? Ez nem igaz. A múltkor is voltak. Csak fanyalogtál, alig akartad megkínálni őket. Nem dolgoztál semmit, mégis holtfáradtan dőltél az ágyba. Hiába kopogtattam mennyországod kapuján.

NŐ: Természetesen. Hullarészeg voltál.

FÉRFI: Szivikém, úgy képzelem: te is.

NŐ (*engesztelően*): Azért tölthetsz még egy rövidet.

FÉRFI: Ebből szerencsére van még bőven...

NŐ (*csökönnyösen újra*): Mit ér az egész, ha idáig még a busz se merészkedik.

FÉRFI: Aki nem tudja gyalog megtenni az utolsó pár száz métert, nem igaz barát.

NŐ: Szeretnék látni téged — gyalogolni! Itt tátong üresen ez a hatalmas ház...

FÉRFI: Tudod, mit? Ne kezdjük előlről. Béküljünk ki! Jó?

Kristálypoharak csendülnek össze. Halk aláfestésül szirupos gyertyafénydallamok.

FÉRFI: Olyan szép vagy ma este...

NŐ: Már megint le akarsz venni a lábamról?

FÉRFI: Le. Én, az élet nagy kereskedelmi utazója millió és millió kilométert tettem meg egyik helyről a másikra speciális ínymasszírozó fogkeféimmel minden színben és méretben; öblögetőimmel, hátkeféimmel és vízhatlan sakktábláimmal, ortopéd fürdősapkáimmal. Mindig téged látalak szökdécselni autóm előtt az út fehér vonalán, míg szívem lüktetett, új, éltető véradagokat porlasztva ereimbe. A te arcod rezgett előttem a homokbuckák felett — új reményekkel háztól házig. A te hús ujjaid tapadtak csapzott halántékomra. Száll a kereskedelmi utazó... Gyere közelebb!

NŐ (*kérlelve*): NE, HAGYD ABBA!

FÉRFI: Add a kezed, táncoljunk! Olyan régen táncoltunk —

NŐ: Táncoltál te másokkal —

FÉRFI: De mindenkiben téged látalak, mindenkiben téged tapintotta-

lak. A te riadt öztekingteted előtt lobogtattam meg először büszkén duzzadó betétkönyvemet — nem így volt?

NŐ: És akkor jött a ház, Bea meg elment...

FÉRFI: Ne emlegesd most Beát, kérlek. Ölelj át, és összpontosíts!

NŐ: Nem bírok. Figyelnek bennünket.

FÉRFI: KIK?

NŐ: Parázsló szemek az ablakkeretben...

FÉRFI: Ne álmodozzál már megint!

NŐ: Nem álmodozok, nézz csak oda..., fssz, te vadember! Nézd, ott —

Hangja elfúl. A zene ismét teret szorít magának. Egészen felerősödik: Frank Sinatra: Strangers in the Night. Váratlanul éles csöngetés szakítja meg. Még egy. Aztán egy harmadik: szinte végtelenül.

FÉRFI (*köhögésbe fúlóan*): Ki lehet ez? Valaki rátehénkedett a csengőnkre. Vigye el a nagy fekete...!

NŐ: Ne fessed falra, ha egy mód van rá —

Még egy csengetés.

FÉRFI: MEGYEK MÁR!!!

Csörtetés, zár kattánása, ajtócsikordulás.

I./II. HANG (*egyszerre*): Jó estét, megjöttek a —

FÉRFI (*gunyorosan*): Csantavéri huszárok. Értem. Engem keresnek, uraim?

II. HANG: Természetesen —

I. HANG: Nem egészen, izé...

FÉRFI: Szóval nem engem. Ez nagy követ gördít le a szívemről. (*Hadarva:*) Ha nem engem keresnek, akkor sokáig maradnának, ugyebár? Kerüljenek beljebb, itt kinn hideg van, a cipőt nem kell levenni. Csak előre, toronyirányt! Nóra! Megjöttek az embereid. Nóra, nem halod? (*Csend.*) Foglaljanak helyet, uraim. Önök tényleg vagy nem? Szóval: csantavérik? Nóra az előbb még itt volt, s ismerve őt: mindjárt itt is lesz. Ilyen az élet. Nóra!

II. HANG: Nóra tehát érkezik.

I. HANG: Rosszkor jöttünk?

FÉRFI: Valójában nem. Valahogy nem vagyok a legjobb formában ma este... Megpróbáltam egy kicsit elszórakoztatni a feleségem...

II. HANG: És nem ment?

FÉRFI: Igen is, nem is... Tűnják, Nóra egy kicsit hiányolja a mozgást. Mi igazából nehezen mozdulunk ki, meg ide se jön nagyon senki. Kicsit messze vagyunk a végérmástól is. Mégiscsak igaza van Nórá-

nak ... Messze vagyunk. Barátaink ugyan gépkocsis emberck, de tudják, hogy van: a kanyar után jön a fújás, kellemetlen — Nóra, találd ki, kik vannak itt. *(Csend.)* DE VALÓJÁBAN KIK IS VANNAK ITT?

II. HANG: Bocsánat, én Asztalos Elemér vagyok, ez meg itt az unokatestvérem, Gru-gru.

FÉRFI *(kezdeti ingadozásain látszólag átesve)*: Fényes Artúr diplomált kereskedelmi utazó, ez meg itt a házunk. Honnan ismerik a feleségem?

II. HANG: Lényegében nem ismerjük.

FÉRFI: Lényegében nem? *(Nevetve:)* Micsoda félreértés! Már meg merem volna esküdni rá, hogy ...

Mindannyian nevetnek.

FÉRFI: Na, mindegy. Ha már itt vannak, mit isznak?

II. HANG: Mit kínál?

FÉRFI: Francia konyak.

II. HANG: Jöhet, jéggel. Az öcsémnek csak egy picit —

I. HANG: Műanyag szalmaszállal, mondjuk, pirossal, ha van. Köszönöm.

Poharak csilingelése, szóda pezsgése.

I. HANG: Milyen szép és meleg itt maguknál. Etázs?

FÉRFI: Etázs, szénre. Mostanában egy kicsit akadozik az ellátás, szerencsére azonban vannak kapcsolataim. A szén eljut idáig.

I. HANG *(merengve)*: Éjszakák ébenfeketeteje, köszön hatalmas nyomás alatt — DÉL CSILLAGA. Villogó, kapzsi tekintetek ...

FÉRFI *(hökkenten)*: Micsoda?

II. HANG: Oda se neki. Gru-gru költői lélek. Mindig igazi költő szeretett volna lenni, sajnos nem adta meg szegénykémnek a sors. Gyermekkorában sokat énekelt az úttörő gyermekkorusban, míg ki nem menttem. Meg nagyon jó a szimatja is.

I. HANG: És milyen meleg. Sötét és forró. Halk rőtögések a gyémánszemek körül —

II. HANG: Belül ő tisztára ilyen. Néha közlik a Széplelkűek rovatában, a honoráriumok azonban elég hitványak ...

FÉRFI: Tudom, Nóra is ír verseket.

I. HANG: Borzas böffentések intim női budoárookban ...

FÉRFI: Ne haragudjon, csak kék szalmaszálunk van. Egészségünkre!

II. HANG: Egészségünkre!

I. HANG: MONDJA, SZÉP A FELESÉGE?

Egy pillanatig csend, mintha a poharak megállnának a levegőben.

FÉRFI: Kh, az őszinteség pillanata? Hát... hogy is mondjam, Nóra, szóval Nóra szélesebb, mint volt — Bea előtt.

I. HANG: Bea?

FÉRFI: Gru-gru úr nagyon jól énekel, Beácska pedig nagyon jól táncol. A kislányunk. Egy reggel eltáncolt erdőn-mezőn át, dombra fel, dombról le —

I. HANG: És ott beleesett a nagy fekete lyukba.

FÉRFI (*felüvöltve fájdalomában*): HONNÉT TUDAJ?!

II. HANG: Mondtam, ő mindent tud.

Lélegzetvételnyi szünet.

FÉRFI: Elvétette a lépést. Pontosabban: egy lépéssel több volt, hogy honnan szedte! Lelépett a zenészek közé. Le akarták löni, de...

II. HANG: Micsoda malőr!

I. HANG: Kire hasonlít a lány?

FÉRFI: Rám is, rá is. Testben a lánykori Nóra —

I. HANG: Aki szép?

FÉRFI: Mit mondjak? Csak egy ajtó választ el bennünket. Nóra mindjárt itt lesz, s akkor kiderül. Mindig rendbe szedi magát, ha valaki befut, bár ahogy elnézem magukat... Tehát inkább szép. Nyúlánk volt és arisztokratikus, mikor elvettem. Most némelyeset alacsonyabb, nagyobb térfogat, de még mindig oké. ENNYIRE ÉRDEKLI? (*Csend.*) Nagyon hűséges nő. Szinte elvárhatatlan egy kereskedelmi utazó feleségétől. Gondolatban mindig velem van. De én is ővele! Millió és millió kilométert tettem meg naprendszerünk aszfaltburkolatain, és mindig őt láttam szökellni előttem az út fehér vonalán...

II. HANG: Istenem, már ez is kezd!

I. HANG: MILYEN SZÉP!

Kakukkos falióra: kakukk, kakukk, kakukk!

FÉRFI: Mindjárt sok óra.

I. HANG: Tehát csak egy ajtó. Mennyit kell még várunk rá?

FÉRFI (*kajánul*): Tudják, most mit csinál? Most húzza ki a bal szemöldökét, csücsörít, még egy utolsó kritikus pillantás, jól megmosott mosoly. Most úgy, alibiként meghúzza az öblítőt — egy, kettő, kettő, egy — nulla!

Az öblítő zaja, léptek.

NŐ: Jó estét kívánok!

Reklámközjáték a stúdióból. Lány női reklámbang:

Mosolya nem olyan, mint régen?

Sok múlik itt a fogkrémen!

Örökzöld fogkrém, gyártja: az Egyesült Krémművek.

Visszhang, zene, csúszás:

NÓRA (*csevegve*): Tehát önök vidékiek, továbbá azt állítják, hogy az éjszakából jöttek.

GRU-GRU: Igen.

NÓRA: És merre tartanak, ha szabad kérdezniem?

ELEMÉR: Egyelőre semerre.

Csend.

NÓRA: Ja vagy úgy! Hát nem csábítja önöket a város szíve? Én legutóbb tegnap voltam a város szívében. Én nem bírom ki sokáig a város szíve nélkül. Voltak már a város szívében?

GRU-GRU: Voltunk, régebben...

NÓRA: Furcsa banalitások irányítják életünket...

ELEMÉR (*kissé ingerülten*): De azért itt biztonságban vagyunk, ugye?

NÓRA: Természetesen. Csak maradjanak nyugodtan, ameddig tetszik! Milyen furcsa banalitások, lám, szegény Bea is... Még mindig nem fizettük ki a fagottot. (*Csend*). És mi van azzal a vadkannal?

ELEMÉR (*röhögve*): Hát az egy elég nagy kan!

GRU-GRU: Mondaná, hogy merő népi, agyrém, legenda csupán, holott nagyon is valós lény. Igazi nyomai vannak! Jellegzetes kis térfogatok az éjszaka agyagában, megáll bennük a víz. Konokul a város felé. Itt lehet valahol a közelben, ha nem most leselkedik be épp. IMÁDJA A TÖRÉKENY LENDÜLETEKET.

NÓRA: Jesszusom, beszéljen egy kicsit világosabban!

ELEMÉR: Majd megőrül a porcelánért.

NÓRA: Micsoda?!

ARTÚR: Ne ijesztgessék a feleségem, ha nincs rá nyomós okuk!

GRU-GRU: Sajnos van. Elemérnek tökéletesen igaza van: ez a vadállat porcelán közt érzi magát valódi elemében, ezért néha felüti a fejét a város peremén. Szenvedélytől tájékozva kukkant be, meleg családi otthonok vitrinjeit saccolgatva, s ha... Márpedig itt akad elég. Nézem ezt a töméntelen kis porcelán balett-táncosnőt.

ARTÚR: Ördög és pokol! Tudtam, hogy még bajt hoznak ránk ezek a csecsebecséid. De én is csak hordtam, hordtam, minden utamról legalább kettőt.

GRU-GRU: Sajnos így van ez: ha az ember túlságosan elhalmozza

magát porcelánnal, akkor valahogy úrrá lesz rajta a törékenység. De ezen már nem lehet segíteni.

NÓRA: Nem lehet előle eldugni?

GRU-GRU: Nem. Feltúr mindent. Megtalálja, mint az idomított kutya, útközben még nagyobb kárt csinál. Sötét vágyának majdhogynem kizárólagos tárgya a —

NÓRA (*sikoltva*): A MAGYARORSZÁGI HERENDIM!!!

GRU-GRU: Helyesen gondolkodik, asszonyom. A herendi. Minden utánzatot utálattal lök félre, villámgyorsan bukkanva rá az igazira.

NÓRA: ÉS AKKOR? MIT CSINÁL VELE?!

ELEMÉR: HAM-HAMM, KVRC-KVRC, HEHEHE!

GRU-GRU: Megezzi.

ARTÚR: Viccnek nem rossz. (*Szünet.*) De miért enne meg?

GRU-GRU (*higgadtan*): Ez nem egészen világos. Számunkra ez ideig ismeretlen folyamaton átesve, sajátos égéssel hatalmas nyomás alatt: a porcelánból kis mennyiségű gyémántkristályok keletkeznek, amelyek a véráram útján elsősorban a szemüreg falán rakódnak le. Itt megkapasz-kodnak. Mire az állat ivaréretté válik, a szemgolyó képződése is befejeződik: az ilyen állat tekintete jellegzetes fénnel ragyog az éjszakában, úgy csörtet az éjszaka ösvényein. A legnagyobb ilyen vadkant még az első világháború előtt lőtték tájunkon. A krónika feljegyezte, hogy annak a disznónak sajnos és jellegzetes mód elég apró és gonosz szemei voltak, de a miénk százszorta nagyobb, és biztosan megvan még neki mind a kettő! EZ AUTOMATICCE DUPLAZZA AZ ÖSSZEGET!

ARTÚR (*izgalomtól remegő hangon*): Amely?

ELEMÉR (*diadalmasan*): Billió dollár!

ARTÚR (*fütytyentve*): És mit lehet akkora összeggel csinálni?

ELEMÉR: Pikulálni. Például elmenni vele Amerikába.

ARTÚR: Amerika? Igyunk erre! (*Szünet.*) NYISSUK KI AZ ABLAKOT?

NÓRA (*határozottan*): Nem. Akkor sem adom a porcelánjaimat.

Csend.

ELEMÉR: Mindig akad egy ünneprontó.

ARTÚR: Ezt majd áthidaljuk. Hanem: hogy ejtjük el, ha szabad kérdeznem. Szép szóval?

ELEMÉR: Nem. Ezzel a dróttal. A gitár legvékonyabb húrja, japán gyártmány. A vitrin előtt kifeszítve csaknem láthatatlan...

ARTÚR: Kezdem érteni.

ELEMÉR: Helyes! Rohantában le fogja metélni a fejét. Csak egy magas „C”, és kész. Egyszer összetiporta a gitárunkat, most bűnhődni kell!

ARTÚR: Remek! Éreztem, hogy valami még hiányzik. Hát a gitár volt az.

A háttérből lassan felerősödik a Strangers in the Night gitárváltozata.

GRU-GRU (*frucsa hangon*): Asszonyom, olyan sápadt ma este. Nem táncolnánk egyet?

Zene.

ARTÚR: Az unokaöccse nagyon jól táncol.

ELEMÉR: Prímán. Első volt a tánciskolában. Kitűnővel végzett.

ARTÚR: Én nem jártam tánciskolába, lehet, hogy Beácska épp ezért...

ELEMÉR: Nem jártam én se. Mindig jobban szerettem a focit.

ARTÚR: Én is, bevallom. De haragszik rám Nóra emiatt! Ő a kosárlabdát kedvelte.

ELEMÉR: Kosárlabda? Az női sport. Bezzeg a foci...!

ARTÚR: Mégpedig az angol labdarúgás.

ELEMÉR: Az az igaz!.

ARTÚR: Hát az amerikai?

ELEMÉR: Tényleg, ezen még nem gondolkoztam.

ARTÚR: Mondja, nem rúgtuk mi valaha együtt a bőrt a Couleur locale színeiben?

ELEMÉR: Nem.

ARTÚR: BUMM! Nem?

ELEMÉR: Nem.

ARTÚR: Furcsa. Meg mertem volna esküdni rá. Akkor és ott — megvallom — én is hallottam valamit a nagy vadkanról, meg Zrínyiről...

ELEMÉR: Arról mi nem tudunk semmit.

ARTÚR: Hát az unokaöccse?

ELEMÉR: Gru-gru a Marsról pottyant közénk, neki fogalma sincs.

ARTÚR: Nem úgy néz ki. MICSODA ÉRDEKES ALAKOK RAJZANAK KI AZ ÉJSZAKÁBÓL! Milyen éjszaka van ma?

ELEMÉR: Mit tudom én. Sötét éjszaka.

ARTÚR: NAGYON SÖTÉT...

Zene, a táncolók elmosódó párbeszéde, Nóra kuncogása.

ARTÚR: Íme, az ön Marsról pottyant unokaöccse fogdossa az én feleségem. Elég pimaszul csinálják!

ELEMÉR: Hagyd őket, olyan szépen összeillenek!

ARTÚR: Csakugyan, majdnem egyforma magasak... De ezt azért mégsem engedhetem meg!

ELEMÉR (*parancsolóan*): Hagyd őket, ha mondom! Inkább beszéljünk a katonaságunkról. Lehet, hogy együtt szolgáltunk.

ARTÚR: Nem, én nem voltam katona! Csak kereskedelmi utazó. Én kereskedelmi utazónak születtem, és mindig is kereskedelmi utazó vol-

tam. Nem lehetsz kereskedelmi utazó is meg katona is — ezt mindenki tudja!

ELEMÉR: Én nem.

ARTÚR: Nézzétek, én nem tudom, nektek mi a véleményetek a kereskedelmi utazókról... MIÉRT KELL EZT AKKOR CSINÁLNI, AMIKOR A KERESKEDELMI UTAZÓ IS ITTHON VAN?! Ez maga a kereskedelmi utazó halála...

ELEMÉR: Te beteg ember vagy! Voltál már lélekorvosnál? Mindez a féltékenység —

ARTÚR: Értelmetlen?! A saját két szememmel látom, hogy mit csinál emez itt a feleségemmel.

ELEMÉR: Nem csinál semmit.

ARTÚR: Hogyan nem?

ELEMÉR: Meddő dolog, ki van herélve.

Gru-gru kristálytisza hangon hosszan beletrillázik a zenébe. Nóra felkacag.

ARTÚR: DE A TAPINTÁS ŪRÖME? Ūrdög és pokol, ezt a hosszú szemérmetlen előjátékot — nem tudom elviselni!

Dulakodás, Nóra sikít, a zene elhallgat.

GRU-GRU: Barbárok, kirántották a villásdugót...

Zihálás.

ARTÚR: ENGEM NEM LEHET AKÁRMIVEL BEPALIZNI! KÉRJÉTEK BOCSÁNATOT!

NÓRA: Mi lelt téged, vérben forognak a szemeid!

ARTÚR: Szeretlek, Nóra!

NÓRA: Artikám!

ARTÚR: Szeretlek!

NÓRA: Én is!

ARTÚR: Gyere ide!

NÓRA: Mindjárt.

*Visszhang: mindjárt, mindjárt, mindjárt...
Éles csöngetés, aztán még egy.*

ARTÚR: Ki lehet ez? (Csend.) Biztosan valaki... Vigye el a fene!

Harmadik csengetés.

ARTÚR: Megyek már!

Csozogás, zár kattánása, ajtónyitás.

FÉRFIHANG III.: Jó estét kívánok! Nem zavarok?

ARTÚR: Istenem!

FÉRFIHANG III. Ne tessék meglepődni, én a világ legmagasabb élő embere vagyok. Nevem Don Koehler.

ARTÚR: Jó estét, Mr. Koehler. Mi járatban, M. Koehler? Ön is Nórárt szeretné látni?

KOEHLER: Nórárt? Nem tudom. Engem az ALTATÁSI IRODA küldött. Azt mondják, itt maguknál biztosan van hely.

ARTÚR: Ahogy vesszük, Mr. Koehler! Mindenesetre kerüljön beljebb. Van nálunk hely, csak egy kicsit meg vagyok zavarodva. Jól utazott? Vegye le a kabátját, majd én összegöngyölítem. Nóra, húzd fel a legmagasabb sarkú cipődet — megjött a centered! *(Szünet.)* Tudja, Mr. Koehler, a feleségem valamikor sok kosarat adott...

KOEHLER *(zavartan)*: Nem szoktam kosarazni.

ARTÚR: Hát a Detroit All Stars?

KOEHLER: Nem vagyok detroiti, sosem is jártam Detroitban.

ARTÚR: Én se, pedig szép város. Ezek az urak itt talán épp oda igyekeznének.

KOEHLER: Oh, valóban? How do you do, én Don Koehler vagyok.

GRU-GRU: How do you do.

ELEMÉR: Isten hozott.

Kristálycsillár csilingelése.

ARTÚR: Nóra csillárja! Vigyázzon a fejére, Mr. Koehler! Foglaljon helyet! Én különben Fényes Artúr vagyok, szakképzett kereskedelmi utazó mágiszter.

KOEHLER: Igazán örvendek. Mi már találkoztunk az imént.

GRU-GRU: Nóra!

ARTÚR: Mindjárt jön. Mit iszik, Mr. Koehler?

KOEHLER: Tehát nem zavarok?

ELEMÉR: Dehogyan, érezze magát itthon.

KOEHLER: Well, szóval jókor jöttem?

GRU-GRU: Ha nincs rossz kor, jó kor sincs...

KOEHLER: Mit játszanak épp?

ELEMÉR: Hangjátékot épp.

KOEHLER: Prima! Kár, hogy itt nem juthatok teljes egészemben kifejezésre. De könyörgök: ne utaljanak át a tévébe! Nem szeretem a tévét.

GRU-GRU: Tehát nem tipikus amerikai.

KOEHLER: Több szempontból sem.

ELEMÉR: Mr. Koehler kitűnően beszél magyarul. Minek köszönhető ez?

KOEHLER: Magyar származásomnak. Egészségünkre!

ARTÚR: Az ön ősei tehát Amerikába vándoroltak?

KOEHLER: Pontosan.

ELEMÉR: Nahát, és hogyan, ha szabad kérdeznem...

KOEHLER (*bizalmasan*): Szabad, újdonsült régi barátságunk jegyében... Dédapám... fura sztori... dédapám őr volt a pétervárad múzeumban. Valami hatalmas, kitömött vadkan ott porosodott a nagyterem sarkában. Dédapa rá sem hederített, míg egyszer váratlanul el nem ment az áram. Dédapa megjijedt. Már csak azért is, mert rablókat sejtett. Igaza volt, kisvártatva lövöldözés támadt odakint.

ARTÚR: Valódi lövöldözés?

KOEHLER: Igazi a javából. Mint utóbb kiderült, személyesen Al Capone látogatott el erre a vidékre. Titkos, nagy érdeklősége lehetett. Csakhogy a Blue Note, a mostani, izé, a Kék Hang csírájának emberei értesülést kaptak Pinkertonéktól... Szóval: nagy ellenállást fejtettek ki. Volt is ott hűhó!

GRU-GRU: Mondja csak tovább!

KOEHLER: Záporoztak a golyók. Dédapa reflexszerű struccpolitikájának vezényszavára meg abbéli szégyenében, hogy összevizezte magát, gyorsan odabújt a vadkan mellé a sarokba — ahol...

GRU-GRU: Ahol?

KOEHLER: Kh..., ahol felfedezte Al Capone titkos érdeklőségét. A nagy, fekete kan valahogy furcsán ragyogó szemekkel nézett le rá, egészen fényes..., oh well.

ELEMÉR: Ő pedig fogta magát, s kikattintotta bugylibicskáját.

KOEHLER: Pontosan. Két határozott kanyarító mozdulat után — áttörte a kevtős kordont, akkora motivációja volt.

GRU-GRU: És meg se állt a tengerig!

KOEHLER: Igen. A gyémántot a herezacskójába rejtette. Zakatoló szívvel szállt fel a Liberty fedélzetére — az angol herceg dadájának álcázva magát —, és irány a Szabadság-szobor.

ARTÚR: Billió dollár! Egész naprendszerünkben nincs annyi ínysorvadás a szegény kereskedelmi utazó számára.

Lágy női reklámbang:

MOSOLYA NEM A RÉGI MÁR?

Ki ölte meg?

Éjszakai guberálás az ultraröviden.

Írja: maga az élet iróniája.

Szereplők: Artúr, Elemér, Gru-gru, Don Koehler és?

További kellemes szórakozást!

Az öblítő zaja, léptek:

NÓRA: Jó estét kívánok! Ön tehát a legmagasabb amerikai?

KOEHLER: Jó estét, kezicsókolom, az információ téves: én a világ legmagasabb élő embere vagyok. Állítólag egy Said Muhammad Ghazi nevezetű alexandriai illető elérte a 269 centit, de ez hazugság. Én a magam 249 centiméterével egyedül állok a világban.

NÓRA: Tehát nem nősz?

KOEHLER: Nem találtam megfelelőt.

NÓRA: Remek. Felkérném egy táncra. Még sosem táncoltam a világ legnagyobb emberével.

ELEMÉR: A világ legnagyobb embere, he, he... (Böfög.) A legnagyobb amerikai f... fff...

Lassú tánczene. Tom Jones valamelyik sikerszáma. A táncolók puszogása, vihorászása.

ELEMÉR (*intrikusan*): Ime, ez az amerikai pofa fogdossa a feleséged.

ARTÚR: Nem vagyok vak.

GRU-GRU: Nem fogdossa, csak úgy tesz, mintha fogdosná.

ELEMÉR: Ime, a feleséged már bele is illesztette a mellbimbóját az illető köldökébe. Sokat jelent, ha valaki amerikai.

ARTÚR: Elég pimaszul csinálják.

GRU-GRU: Nem csinálják, csak úgy tesznek, mintha csinálnák.

ELEMÉR: Ime, lassan forgatja benne. Apró kis örömeiket szerez magának. Az ipsének gyöngyözik az orra.

ARTÚR: Mondom, hogy nem vagyok vak.

GRU-GRU: Nem vak, csak úgy tesz, mintha vak lenne.

Zene. Nóra izgatott, remegő hangon felnevet.

ELEMÉR: Órült nagy micsodája lehet ennek a pacáknak.

GRU-GRU: Mint egy hatalmas amerikai elefántnak.

ARTÚR: Hagyjátok már abba! Csend legyen! KIK VAGYTOK TI KÜLÖNBEN? CSAK ÚGY, ÉJSZAKÁBÓL ÉJSZAKÁBA?

ELEMÉR: Na, valld be szépen, hogy féltékeny vagy, s akkor kedvezményes utazásban részesítünk. Jó?

ARTÚR: Féltékeny vagyok.

ELEMÉR: Nem, ezzel nem lehetünk megelégedve. Te mit gondolsz?

GRU-GRU: Nem artikulál eléggé. Mondd meg neki, hogy kerekítse az ajkait.

ARTÚR: Itt mindenki megbolondult. KI AZ ÉN HÁZAMBÓL!(...)

NÓRA, RÖGTON GYERE IDE!!!

ELEMÉR: Telefonáljunk a lélekorvosnak?

GRU-GRU: Ne felejtjük becsomagolni a fogkeféit.

ARTÚR: Hülyék. Nóra, gyere ide!

NÓRA: Csak még egy kicsit. Mindjárt jövök!

ARTÚR (*ordítva*): KIFELE MINDANNYIAN!!!!!!!!!!!!

Dulakodás, Nóra sikítása hosszú csengetésbe megy át.

FÉRFIHING IV. (*csicsergően*): Jó estét, hölgyeim és uraim! Itt a vizitkártyám. Pietro Paganini vagyok, a híres madárutánzó. Figyeljenek ide!

Kanári hosszú trillázása. Csend. Tétován induló, felfokozódó taps.

KOEHLER: Bravó, szenyor Paganini!

PAGANINI: Az igaz művészet szolgálatában.

Paganini lány turbékolást ballat.

NÓRA: Minden elismerésem, szinyor Paganini!

PAGANINI: Az igaz művésezt minden nézeteltérést elsimít. Ki itt a házigazda?

ARTÚR: Talán én. Fényes Artúr.

PAGANINI: Szinyor Fényes, mint sejtheti: engem az ALTATÁSI IRODA küldött.

ARTÚR: Hát még éjszaka is dolgoznak?

PAGANINI: Természetesen, az önök Idegenforgalmi Szövetségének legújabb intézkedéscsomagjai értelmében. Egy kedves nő mondta, hogy itt biztosan akadna számomra egy kis kalitka.

NÓRA: Majd helyet szorítunk Beácska szobájában. Mi járatban, szinyor Paganini?

PAGANINI: Holnap szerény fellépésem lesz a városi Sportközpontban. Kottáimat már benyújtottam.

NÓRA: Ön kottából énekel?

PAGANINI: Csak a nagyobb madarak dallamait, a többit fejből.

NÓRA: A nagyobb madarak dallamait?

PAGANINI: Igen, mint például a pelikán. Van egy ilyen magánszámom, amelyik a gödény szerelmi hívószavát variálja. Szülőföldemen nagy sikere volt. Majd meglátjuk, hogy holnap a vajdasági közönség miként fogadja.

KOEHLER: Prímán, amennyire én ismerem..., nagyon jól fogja jutalmazni. Garantált vastaps, szenyor Paganini!

GRU-GRU: NAGY SÖTÉT MADARAK SZÁRNYAI VETNEK RÁNK ÁRNYÉKOT.

Dugó pukkanása.

MINDANNYIAN: Kedves megegyesülésünkre — csincsin!
 KOEHLER: Bújjon egy kicsit közelebb a mikrofonhoz, szenyor Paganini! El tudna mondani egy anekdotát a vajdasági magyar közönségnek?
 PAGANINI: Naturalmente, csak épp most egy sem jut eszembe...
 KOEHLER: Rendben, szenyor Paganini! Én elmondtam már nekik egyet az ön, illetve az összes jobb sorsra érdemes ki-be vándorló nevében. Hanem, szenyor, mit üzen a közönségnek?

Paganini kelepelést hallat.

GRU-GRU: Nini, a vörös csőrű!
 NÓRA: Oh, Bea! Elfelejtettem bevenni a —
 KOEHLER: Oké, prima! Meg lehetünk elégedve.
 ARTÚR: És még csak nem is annyira rázós, hisz nem is játszottunk rá a pelikán—vatikán rímre.
 GRU-GRU (*gúnyosan*): Egy házigazdának mindenképp ügyelnie kell a játékszabályok betartására.
 KOEHLER (*mélyen*): Tehát: a gólya vagy a pelikán hozza? KI ŪLTE MEG? Embert a tolláról? — Kollektív nagyjáték az ultrahullámokon. Konferálja egy újvilági hang. Szereplők: Fényes Nóra és Artúr, Asztalos Elemér, Pietro Paganini és a marslakók. Továbbá egy lágy női reklámhang —

Lágy női reklámhang:

Mosolya nem a régi már?
 Erőt vett a Vajdaság blues?
 KI ŪLTE MEG?

ELEMÉR: Miről van itt most nagyban szó?

Szárnysuhogás, a kristálycsillár csilingelése — kanárfütty.

NÓRA (*sikoltva*): Istenem felrepült a... felrepült a...
 ARTÚR: Nem baj, nem szakad le. Fő, hogy a vendégeink jól érezzék magukat, így van, Nóra?
 NÓRA: Igaz.
 ARTÚR: Én még mindig szeretlek, Nóra.
 ELEMÉR: Csak le ne piszkítsa a vitrint. Van, akinek finyás orra van
 NÓRA: Nem fogja. Kér valaki kompótot?
 ELEMÉR: Kompótot?

Visszhang: kompótot, kompótot...?

KOEHLER: És ez a kis tojás a díszpárnán? Koccintsuk ide!

A mikrofont kocogtatja: one, two, one, two...

ARTÚR: Csak óvatosan.

NÓRA: Vigyázzva!

KOEHLER: One, two...

ARTÚR: Per pillanat ez az egyetlen használható mikroionunk a házban. El ne repedjen!

ELEMÉR: Nem fog.

NÓRA: De fog!

ELEMÉR: Nem fog.

KOEHLER: One, two...

ARTÚR: NÓRA, ÉN SZERETLEK! BEVETTED A...? A...?

KOEHLER: One, two, three...

ARTÚR: NÓRA, AZ ISTEN SZERELMÉRE, HOL VAGY?!

NÓRA: ITT VAGYOK, A SÖTÉTSÉG MÁSİK VÉGÉN. NYÚJTSD ÁT IDE!

ARTÚR: NEM BÍROM.

NÓRA: VALAMIKOR BÍRTAD.

ARTÚR: KÉRSZ MÉG?

NÓRA: KÜPD KI BÁTRAN! VIGYÁZZON MINDENKI! ARTIKÁM... A MAG!!!

Csicsergés, trillázás, turbékolás, károgás, kelepelés — ütemes tojáskocogtatástól kísérten.

NÓRA: Kitűnő, bele ne fröccsenjen a mikrofonba!

A hangzavar fokozódása, majd csillapulása — egy-két sóhaj, azután csend. Kakukkos óra: kakukk!

NÓRA: Már tíz óra? Hogy elröppen az idő!

ELEMÉR (*remegő suttogással*): Gyere ide!

NÓRA: Nicsak!

ELEMÉR: A bicsak.

NÓRA: Most nem lehet.

ELEMÉR: És azután?

NÓRA: Azután sem lehet.

ELEMÉR: És azelőtt lehetett volna?

NÓRA: Nem tudom.

ELEMÉR: Néha szükség van egy kis igazi játékra a sok közjáték után. Utoljára mondom: GYERE KÖZELEBB! EGÉSZEN IDE!

ARTÚR: MÁR MEGINT MIT KÉPZELNEK!

KOEHLER: Összetiporjátok a finom szalagot!

Dulakodás.

GRU-GRU: Vigyázzatok, kés van nála! Elemér, megvágod magad!

ELEMÉR (*eszeldösen*): Kettő null, kettő null!

Váratlanul ismét csengetés. Még egy.

ARTÚR: Ki az ördög!

FÉRFIHANG V.: Jó estét kívánok! Én Benny McGuire vagyok, a híres Benny és Billy szabadfogású birkózókettős kövérebbik tagja, egyben a világ legkövérebb embere. Állítólag egy John Alee nevezetű illető messze túlhaladta volt az én utolérhetetlennek tűnő 260 kilométert, de ez mese csupán! A kis Johnnyt különleges vaságyával együtt mérhették. Én vagyok a leg...

ARTÚR: Gratulálok, Mr., hogy is mondta?

McGUIRE: McGuire.

ARTÚR: Őnt is az Iroda küldte?

McGUIRE: Oh, yes.

ARTÚR: Azzal, hogy itt biztosan akad három-négy összetelható ágy.

McGUIRE: Pontosan.

ARTÚR: HELYES. És holnap fellépése lesz a városi Sportközpontban?

McGUIRE: Őn mindent tud.

ARTÚR: Ha már így van, kerüljön beljebb, Mr. McGuire!

GRU-GRU: Good evening, lássuk, kivel fog táncolni az elkövetkező percekben Nóra!

ELEMÉR: A világ legvastagabb...

KOEHLER: Amerikájával. How do you do?

PAGANINI (*fütttyögve*): Phudujudú...

ELEMÉR: Szerintem szaga van közléről.

NÓRA: Ugyan már, ne legyen közönséges!

ARTÚR: Szerintem fennakadt a címünk az Iroda komputerében. Lehet, hogy bele találták lötyyinteni a spriccet.

NÓRA: Kicsit deformált, de a feje azért szép és nemes.

ELEMÉR: Gyerekek, eresszük ki a levegőt ebből a dagiból!

McGUIRE: Csak tessék, állok elébe!

NÓRA (*sikoltva*): Vigyázzon, kedves idegen: kés van nála!

McGUIRE: Ez kés? Ugyan már, ez semmi! Come on, te ördögfióka!

Dulakodás, csengetés, véccöblítés.

NÓRA: Jó estét? Hát, jó estét! Őn kicsoda?

FÉRFIHANG VI.: Jó estét, jó estét! Én Alex Chervinsky vagyok. A fém pénztorony-építés világrekordere.

ARTÚR: Ötbillió dollárból?!

CHERVINSKY: Akár.

ARTÚR: A Sportközpontban?

Fémpéz gurul szerte. Dulakodás, csengetés.

FÉRFIHANG VII.: Jó estét, jó estét. Én Alphonso Méder vagyok, a rántottakészítés világbajnoka. 1968-ban fogtam kétszáz tojást...

Paganini füttyent.

NÓRA: Oh, Méder úr, kerüljön beljebb! Azt hiszem, van még valamennyi tojás a jégsekrényben...

Csengetés.

FÉRFIHANG VIII.: Jó estét, jó estét! Én Speedy Gonzales vagyok, a világ leggyorsabb pincére.

NÓRA: Oh...

ARTÚR: Fel van véve.

Csengetés.

FÉRFIHANG IX.: Jó estét, jó estét! Én Gustav Mahler vagyok.

NÓRA: Oh, milyen romantikus!

Csengetés.

FÉRFIHANG X.: Jó estét, jó estét! Én Tom Jones vagyok.

NÓRA: Oh, milyen férfias!

Csengetés.

FÉRFIHANG XI.: Jó estét, jó estét! Én Frank Sinatra vagyok.

NÓRA: Oh, milyen maffiózus!

Csengetés.

NÓRA: Oh!

Csengetés.

NÓRA: Oh!

Csengetés.

NÓRA: Oh!

Csengetés.

NÓRA: Oh!

Csengetés.

NÓRA: Oh!

Csengetés.

FÉRFIHANG XII.: Jó estét! Én Futó Róbert vagyok, a világ leggyorsabb táviratkézbeseítője. Az önök kislánya...

NÓRA: Jaj!

FUTÓ: Megszökött a fagottmesterrel.

Elvágódó test puffanása.

ARTÚR: Nóra, Nórikám! TUD ITT VALAKI TELEFONÁLNI?!

Lágy női reklámbang:

Mosolya nem a régi már?
Vérszagra gyűl az éji vad,
Te tetted ezt, király!

Kakukkos óra: kakukkek, kakukkek, kakukkek!

NÓRA (*bágyadtan*): Hány óra van?

ARTÚR (*fáradtan*): Sok.

NÓRA: Nincs még holnap?

ARTÚR: Majdnem.

NÓRA: Oh, Artikám...

ARTÚR: Oh, Nórikám...

NÓRA: A vendégeink jól vannak?

ARTÚR: Kitűnően.

NÓRA: Mit csinálnak?

ARTÚR: Táncolnak.

NÓRA: Zene nélkül?

ARTÚR: Úgy látszik, nincs rá szükségük.

NÓRA: Azért szép, hogy ennyien vannak.

ARTÜR: Igen. Valóságos kis nemzetközi konferencia.

NÓRA: Érzésed szerint nem túl sok itt az angolszász?

ARTÜR: Egy kicsit, de majd máskor jobban ügyelünk a struktúrára.

NÓRA: Máskor majd igen. Kinyithatom a szemem?

ARTÜR: Pihentesd még egy kicsit.

NÓRA: Mi ez a fejemen?

ARTÜR: Jég.

NÓRA: Jég! Azért többen nem jönnek, ugye? Nem akarom, hogy többen jöjjenek!

ARTÜR: Én se... Befagyasztjuk!

Csengetés.

ARTÜR: Jézus isten! Nem nyitok ajtót.

NÓRA: Azért mégiscsak nyiss! Hátha Bea..., Beáról valami...

ARTÜR (*ingerülten*): Megyek már!

Csengetés. Ajtónyitás.

ARTÜR: Ki az?

GYERMEKHANG: Nézzen egy kicsit lejjebb! Én is benne vagyok a furcsaságok lexikonjában. Nevem: Mészáros Kelemen. Művésznem: Kiss Manó. A világ legalacsonyabb embere vagyok. Indiában állítólag él egy kisebb manó, de ez nem biztos. Én vagyok a leg...

ARTÜR (*leverten*): Kerüljön beljebb, nyugodtan. Bár nem sok értelmét látom, de... Beáról tud valamit?

MÉSZÁROS: Abszolúte semmit.

ARTÜR: Akkor jó. Jöjjön, összehozom a világ legnagyobb emberével.

KOEHLER: How do you do, Mr. Mészáros! Egyet szeretnék tudni: miként csöngetett be?

MÉSZÁROS: Pálcával.

KOEHLER: Bravó! Halljátok ezt? Pálcával!

MINDENÜNNEN: ZSENIÁLIS, POKOLI ÖTLET, HÁT MÉG ILYET!

ELEMÉR: Szabad neki is, de csak egy cseppet.

KOEHLER: Nyugodtan, belefér az utolsó pár másodpercbe.

*Koccintgatás, vidám társalgás zivaja — harsány madárfüttyökkel tarkítva. Szóval van benne valami dzsungeli, amikor hirtelen: B U M M Í Í!
— Csörömpölés, sikoltozás, ordítózás. Pánik. HAJMERESZTÓ RÓFÓGÉS.*

McGUIRE: Krisztusom, mekkora!

KOEHLER: És hogy habzsolja! Tudtam, hogy itt valahol találkoznom kell veled. Istenem, akárcsak a Ionesco orrszarvúja... Csak nehogy felzabálja a mikrofont!

McGUIRE: Nagyobb, mint a Ionescőé!

Paganini riadtan kotkodál.

KOEHLER: Nosza, vedd rá magad, te szabadfogású birkózó!

McGUIRE: Nem merem, pedig a speciális egységben szolgáltam.

ELEMÉR: MICSODA?!

GRU-GRU: Hol a késed, édes bátyám!

ELEMÉR: Nem tudom, benne maradt abban a kövérben!

Hátborzongató csámcsogás.

NÓRA (*sikoltva*): A HERENDI!!!

GRU-GRU: Kész, felfedezte a vitrint...

McGUIRE: Oda a magyar gyémánt.

TOM JONES: Frankie, hívd fel a barátaidat!

SINATRA: Hol a telefon? Halló, halló, hol a telefon? Itt valami idegenek az éjszakában...

NÓRA: Ennyi férfi, és senki se tud tenni semmit?

ELEMÉR: HOVÁ SZALAD A MÉSZÁROS?

KOEHLER: Rá akarja vetni magát.

GRU-GRU: VIGYÁZZ!

ELEMÉR: A YAMAHA!

Hosszan és kitartóan a magas C, a gitár legvékonyabb húrja.

ARTÚR: Szűzanyám! Lemetélte a legkisebb magyar íejét!

Nóra velőtrázó sikolya, visszhang, beleolvad a rendőrautók amerikai típusú vijjogásába.

FÉRFIANG XIII.: Ekkora rumli. Ki fogja itt teljesíteni a tervet? Akarom mondani: helyreállítani a rendet.

Csend.

FÉRFIANG XIII. (*vádlón*): ŐN UNATKOZO'IT, ASSZONYOM!

NÓRA (*megtörten*): Igen.

FÉRFIANG XIII.: Hubertus főfelügyelő vagyok.

ARTÚR: Ismerjük a Kék Hang adásaiból.

HUBERTUS (*jéghidegen*): Annál jobb.

ARTÚR: Autogramot kaphatnánk?

HUBERTUS (*szomorkás rezonanciával*): Később. A magnót hová dugták?

NÓRA: Sehova. Ott hever a pamlagon.

HUBERTUS: Asszonyom, önnek már elég vaj van a fején. Jobb, ha hallgat. Nos?

ARTÚR: A pamlagon van.

HUBERTUS: A pamlagon, a pamlagon... És a másik?

ARTÚR: ~ Csak egy van.

HUBERTUS (*fáradtan*): Egy? Na, majd meglátjuk... Micsoda cirкусz! MÉGHOGY EGYMAGÁBAN HEVER A PAMLAGON ILYEN HANGORGIÁBAN? (*Szünet.*) Hát a szomszédokra nem gondolnak?

ARTÚR: Nincsenek szomszédaink.

HUBERTUS: Well, akkor ki telefonált?

ARTÚR: Nem tudom. Én nem.

HUBERTUS: Mondjuk, Nóra, elváltoztatott hangon...

NÓRA: Nem! Nem én voltam. A Frank Sinatra volt az!

HUBERTUS: AKKOR TEHÁT EGY IDEGEN. EGY IDEGEN HASZNÁLTA A...

NÓRA: Itt nincsenek idegenek.

HUBERTUS (*gúnyosan*): Akkor biztosan a telefon összeszerelte saját magát és belebeszélte saját magába. ASSZONYOM, ÖN NIMFOMÁNIÁS!

ARTÚR: De be van jelentve. Megnézheti!

HUBERTUS: Biztosan?

ARTÚR: Biztosan.

HUBERTUS: És senki nem tartózkodik itt, mondjuk, hamis útlevéllal?

ARTÚR: Senki.

HUBERTUS: Akkor a szalagokat elviszem montázsra.

Csend.

HUBERTUS: Ekkora rumli, közben mindenki nyugodtan alszik, minden papír rendben, mindenkinek a péterkéje a helyén? Semmi tiltott kereskedelem, semmi vadország?

ARTÚR: Semmi.

HUBERTUS: Akkor mit keres ez a véres hurok itt — a vitrinnél?!

ARTÚR: Az a semmiből objektiválódott.

HUBERTUS: És ez a legkisebb magyar fej is a semniből objektiválódott, he? EZ IS? Na, sebj, a szalag majd mindent elmond. (*Szünet.*) C, c, c... Sok baj van magukkal, szerzőkkel! Nincs benne egy icurpicuri pornográfia?

ARTÚR (*sértődötten*): Nincs.

HUBERTUS: Biztos?

ARTÚR: Biztos.

HUBERTUS: És, mondjuk, amerikaiak mértéken felül?

ARTÚR: Mit feltételez rólunk!

Csend.

HUBERTUS: A törmelékből ítélve: volt itt valami vad tánc.

ARTÚR (*kissé hebegve*): Beácska gyakorolt.

HUBERTUS (*meglepődve*): Hát visszajött?

NÓRA: Itt járt, elment.

HUBERTUS: Maguk meg hajba kaptak.

NÓRA: Táncoltunk.

HUBERTUS: Húsz év házasság után?

NÓRA: Igen.

ARTÚR: Meg szabad ünnepelnünk.

HUBERTUS: Szó se róla. De nem táncolt véletlenül az ön felesége egy kicsit, úgymond: emberi mértéken felül a kedves vendégekkel?

NÓRA: NEM!!!

ARTÚR: Nem!!!

HUBERTUS: Fiúk, hozzátok be azt az agyaras ipsét!

Dulakodás, disznósivalkodás hangja.

FÉRFIHANG XIV.: E-e-ehhun-e, fff-önök!

ARTÚR (*holtra válva*): Megfogták?

HUBERTUS: Épp a fürdőszoba ablakán igyekezett kifelé. VAN BENNÜNK VALAMI NAGYON ANIMÁLIS MARADÉK, UGYEBÁR?

NÓRA (*katégorikusan*): Ezzel nem táncoltam.

HUBERTUS: Ó, igen? Akkor honnan ezek a sötét szöszszálak a hófehér selyemruháján?

ARTÚR: Nóra, erről nem volt szó!

HUBERTUS: ODAADTA MAGÁT A IONESCO ORRSZARVÚJÁNAK.

ARTÚR: Soha többé nem engedem színházba!

HUBERTUS: ÉS ODAADTA AZ ÖSSZ MAGYAR PORCELÁNJÁT ENNEK A KÖRÖZÖTT VADÁLLATNAK. A LÁBAI ELÉ DOBTA! ABSZÚRDUM!

ARTÚR: Hazugság!

NÓRA: Rágalom, Artikám. Holnap mindent megmagyarázok. Holnap új nap virrad ránk.

ARTÚR: Oh, igen. Holnap ismét fényes lesz minden. Levetkezünk minden állatit, és vígan élünk tovább.

HUBERTUS: Majd holnap, igen. Húzzák a kabátjukat! Szóljanak a többi vendégnek is, nehogy megülje gyomrukat a paprikás!

Csend. Valahol kakas kukorékol, puska dörren. Kutyak ugatnak.

FÉRFIHANG XV. (*mélyen*): Ilyen a peremváros. Távolság esik a központtól. (*Mély lélegzetet vesz, kissé reszketően enged ki a levegőt:*) Jobb, ha hallgatnak a főnökre! Ő a második világháború utáni újvádkerti nagy izomtrichinellás fertőzés és liliomtiprás hősiesség megakadályozója is. VIGYÁZZUNK AZ UTOLSÓ NAGY UGRÁSUNKRA!

Csengetés.

HUBERTUS: Maguk csak öltözzenek, mi elfordulunk. Vagyis majd mi nyitunk...

Frank Sinatra: Strangers in the Night. Végtelen csengetés.